

Vintervila

I förra numret av Nytt från Nekayahs fick vi läsa om Laban och Linneas liv som bortskämda ligister. Här kommer fortsättningen.

I januari 2005 kom FIN*Proxima Herschel till Sverige. Jag och en annan uppfödare köpte honom, och han flyttade direkt vid ankomsten in hos fodervärden Anna. Läs här om Bamses (Annas dotters namnval) sista kullar.

Kristin

Synnerligen sällskapliga

Linnea är bedårande! Men det kan vara enerverande, när jag jobbar vid datorn och en sällskapssjuk Linnea ställer sig framför mig och formligen piskar mig i ansiktet med sin svans. Jag har sällskap framför datorn mest hela tiden.

Men varför är det just tangentbordet, som ser mest inbjudande ut? Båda vill ligga på det hela tiden – vilket ju inte riktigt fungerar. Och när jag berättar det för dem, lyssnar de intresserat (de älskar att man pratar eller sjunger för dem) för att sedan genast återuppta försöken att sova på det. Linnea har även fått för sig att när jag stryker eller dammsuger är det hennes kelstund. Men bara så länge jag håller i strykjärn/dammsugare.

Skulle jag släppa (vilket jag natur-

ligtvis i början gjorde, för att kunna ägna mig åt henne), går hon genast förnärmat sin väg med en min som tydligt säger att: jaha, det var inte mycket till kel på det här stället...

Deras älsklingsysselsättning måste ändå fortfarande vara att äta. Kanske skall jag vara glad åt att de har sådan energi, så att de gör av med allt de sätter i sig. Det kan säkert te sig dråpligt, när Per och jag försöker äta godis i smyg och utan att prassla. Inte för att det spelar någon roll: de hör alltid. Och så slutar det med att Per och jag äter stående mitt i rummet. De hjälper oftast till när vi lagar mat, och skall helst stå mitt i det vi tillreder. Mjöl är speciellt gott och roligt. Om Per och jag bakar, eller panerar, får vi alltid värja oss, annars slutar det med att Violerna ser ut som peruker från 1600-talet: vitpudrade.

Varför vi inte slänger ut dem ur köket?

Ett: de kan öppna dörren.

Två: det är rätt kul.

Idag lär de nog bli besvikna. Per och jag skall göra stekt strömming och

vi ger dem inte rå, färsk fisk. Kan du föreställa dig vilket ramaskri det blir, när de får vänta tills fisken är stekt? Men det blir potatismos till och det gillar lilla Linnea.

Båda sitter på köksbordet när vi äter, Laban så nära att vi ibland krokar. Då puttar jag bort honom en bit, varpå han börjar (omärkligt, tror han själv) krypa fram mot min tallrik igen. Linnea har finare manér – hon sitter som en prydnadskatt, med raka framben och svansen prydligt lagt runt framtassarna.

Jag skickar med ett foto på Linnea när hon lagt rabarber på min kudde medan jag renbäddar.

Vera och Violerna

Daphne busar

Bamse's barn

IC FIN*Proxima Herschel fick våren 2006 två kullar hemma hos mig med sammanlagt nio ungar i alla fyra grundfärgerna. Om dem har ni kunnat läsa i tidigare NfN. Hos S*GoodNews i Luleå föddes den 24 mars fyra viltfärgade ungar - Daphne, Dione, Dio och Daimon.

Detta informationsblad ges ut av S*Nekayahs abessinier, Kristin Stenmark i Umeå.
Nytt nummer kommer när intressant information har inkommit från
alla oss som har Nekayahskatter. Besök även www.kattkristin.se

Alla vårens (numera) stora ungar är pigga, friska och högt älskade familjemedlemmar. Ingen av dem har fått det pigmentbortfall från som drabbade deras far. Det trodde jag ju egentligen inte heller, men skönt i alla fall. Det finns alltid olyckskorpar (mest bland andra uppfödare) som menade att pigmentfelet naturligtvis skulle vara ärftligt.

Nu i höst/vinter föds de sista kullarna efter Bamse. Jag är stolt och glad om Bamse kan bidra till inte bara min egen, utan även andras avel. Men en viss försiktighet krävs när det gäller import. Det visar sig först efter ett par år om han bär på något mindre önskvärt anlag.

Den 3 november föddes Bamses ungar med Nekayahskatten Tita (S*Skimmerdal's). Där blev det blandade färger: Moonlight (fawn hane), Star (sorrel hane), Sunset (sorrel hane) och Lady (viltfärgad hona). Bamse har fått två kullar i Stockholm. Tillsammans med blå

honan Mimmi (S*Murilegus) fick han den 30 oktober en blå son - Oliver. En mycket söt liten prins som det blir spännande att se hur han utvecklas. Mötet med Ginger (S*Tsumaris) gav två fina sorrel honor - Gumbo Limbo (nedan) och Bossa Nova. De föddes den 12 november.

På landet utanför Sundsvall bor sorrelhonan Minya och hennes kullbror. Minyas ungar med Bamse väntas i januari. I januari föds i Luleå den sista kullen efter Bamse och med Camellia (S*Good News) som mamma.

Nu är Bamse kastrat och får ett lugnare liv utan hormonrusningar och dambesök - det är han väl värd!

För många kullar?

Det är alltid en avvägning om hur många kullar man ska låta en hankatt få. Vi har sagt nej till ett par

honor. Inte för att det har varit något fel på dem, bara för att inte överanvända Bamse.

Av de ungar som fötts hittills kommer ca 5-6 troligen att användas i begränsad avel. Det är det man går efter när man beslutar att det får vara stopp. Ungar som blir kastrede sällskapskatter räknas inte in.

Det ska bli mycket spännande att följa Bamses barn och barnbarn och barnbarnsbarn...

På hemmafronten

Hemma hos mig är det lite långtråkigt med grå och regning vinter, och inga kattungar. I våras fanns det en ett överskott av abessinier i landet, så jag beslutade mig för att avstå denna vinter. Fler tänkte dock som jag så nu finns det inte alls särskilt många abykullar. Naturligtvis lite förargligt...

Men jag ägnar tiden åt att planera inför 2007 istället. Nelly får pröva på att ställas ut som kastrat till våren. Och så gäller det att hitta passande kavaljerer till Siri och Izzi.

Jag har skyndat långsamt i min avel. Temperament, kropp, typ, färg och markeringar har förbättrats. Nu står större öron, kortare päls och varmare bottenfärg på de blå på önskelistan. Alltid finns det något som kan bli bättre!

SISTA ORDET

I USA, Danmark och på en del andra håll finns en trend bland uppfödarna att skaffa sig avelshonar som bara har till sina egna honor. De kattungar som säljs kastreras redan innan de flyttar.

Syftet är att skydda de egna linjerna från överutnyttjande och från att konkurrenter eller glada amatörer kommer åt dem. Självklart kan

man förstå detta resonemang. Men det har sina baksidor.

Den genetiska variationen blir snabbt smalare och smalare. Urvalet av avelsdjur begränsas drastiskt. Till skada för framtiden. Det är ju heller inte alltid som den snyggaste ungen i kullen är den som är sundast, trevligast och mest lämplig för avel.

Nej, låt inte snobbarna ta över katthobbyn!

Visst ska man ha en medveten avelsplan, ett sund selektion av avelsdjur och goda kunskaper om vad man sysslar med. Men varje genetiker vet att det bara blir bättre om många uppfödare avlar på många katter i många olika kombinationer!